

sige Dem, det vil komme Dem dyrt til at staa, hvis De blot paa et eneste Punkt har vist Dem uefterrettelig! . . . Den Barnefødsel, De talte om, skal jeg huske at indføre. Har De Papirerne med? Godt! Ja, saa er der ikke mere for idag.“

Da Provst Tønnesen kort efter fra Verandaen kom ind gennem den tomme Spisestue, slog han Døren op ud til Køkkenet og raabte, saa det genlød i hele Huset:

„Er Lone der?“

„Javel,“ lød det halvkvalt et Sted nede fra Kælderen.

„Gaa op til Kapellanen og sig ham, at jeg ønsker at tale med ham. Jeg er paa mit Værelse. Men sig, at han skal komme straks. Jeg venter!“

IX

Provst Tønnesen gik med Hænderne paa Ryggen frem og tilbage over Gulvet i sit Studereværelse, da Emanuel bankede paa Døren og traadte ind.

„Provsten ønsker at tale med mig.“

Tønnesen svarede ikke og afbrød heller ikke sin Gang, men bød ham med en kort Haandbevægelse at sætte sig.

Emanuel tog Plads paa en Stol. Han holdt Hovedet løftet, lagde Benene overkors og stak den højre Haand ind bag Opslaget paa sin lange, sorte, tæt tilknappe Frakke. Hans kampberedte Holdning og Mine skjulte imidlertid kun maadeligt en heftig indre Uro. Paa Kinderne kom og svandt smaa røde Feberpletter i hurtig Skifte; Øjnene var matte og farveløse som efter en Nat uden Søvn.

Da Provsten vedblev at være tavs, udbrød Emanuel tilsidst i nervøs Utaalmodighed: